Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

13. Aarg. Nr. 24. *Den 15. Septbr. 1864.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young,

afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 4de Juni 1864.

(Fortsat fra Side 357.)

(Fra „Deseret News.“)

Herren havde ikke talet til Jordens Beboere i en lang Tid indtil han talede til Joseph Smith, overdrog ham de Plader, hvorpaa Mormons Bog var indgraven og gav ham Urim og Tummim til at oversætte en Deel af dem; han paalagde ham at lade denne Bog trykke, hvilket han ogsaa gjorde og sendte den ud i Verden overeensstemmende med Herrens Ord. Herren sagde til ham: „Gjenopret mine Skikke og bring mine Love frem, hvilke have været tilsidesatte af dem, der have bekjendt, at de vare mine Hellige, opret mine Anordninger og siig Menneskene, at de maae iagttage dem. Gaa og see om Nogen vil troe dit Vidnesbyrd.“ Han gik, prædikede for sin Faders Huus og sine Naboer, og der hengik fire eller fem Aar, forend han fik de sex Medlemmer, som udgjorde Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, da den først blev organiseret den 6te April 1830. Det var en langsom Forretning, men tilsidst organiserede han Kirken; thi Herren havde givet ham det Aaronske Præstedømme, ved hvilket denne Gjerning først udførtes. Efterat han havde modtaget det Melchisedekske Præstedømme, blev Kirken mere fuldkomment organiseret, og Flere og Flere troede Budskabet. Nu og da troede et Individ derpaa og følte sig tilbøielig til at gaae og fortælle sine Venner, hvad Herren havde aabenbaret ham. Herren udsendte dem samt lovede at drage Omsorg for dem, og saaledes blev Kundskaben om dette Værk fra en liden Begyndelse udstrakt til hele Jorden.

Jeg har ofte tænkt over, hvor dum Djævelen er uagtet al sin List; alligevel er han mere en Gentleman end Mange af hans Tilhængere. Han udviste ikke megen Viisdom, da han søgte at bevirke Frelserens Død. Idet han forsøgte at forstyrre det Rige, som Jesus var kommen

for at oprette, valgte han en Fremgangsmaade dertil, som just befordrede dets Fremgang. Saaledes var det ogsaa med Joseph Smith. Djævelen og hans Tilhængere tænkte, at dersom de blot kunde faae ødelagt ham, da vilde det System, han havde lagt Grundvolden til, sønderbrydes og falde for aldrig meer at opreises; men det er øiensynligt for Alle, at siden Josephs Død har det floreret og er gaaet frem med langt større Kraft end nogensinde forhen; thi hvor der er et Testament, der maa ogsaa være Død, da det først træder i Kraft efter Udstæderens Død.

Joseph var virkeligen sendt af Gud. Vil Herren forsvare de Lærdomme, hvilke han indførte i Verden formedelst hiin Prophet? Gjør han saaledes nu? Ja, han gjør. Propheten Joseph Smiths Forudsigelser ere blevne bogstavelig opfyldte, ligesaavel som Propheternes og Apostlernes fra forrige Generationer. Joseph Smith sagde Jordens Nationer, hvad deres Dom vilde blive, medmindre de ophørte at stride mod Guds Rige og de forsagede deres egne Systemer, eller med andre Ord, de Brønde, som de selv havde udhugget, men hvilke ikke holde Vand, — og de derimod begyndte at holde sig til Herren. Vi see, at Guds Rige er oprettet; vil Herren forsvare det?

Antag nu, at de Forenede Stater skulde sende Befuldmægtigede til Mexico for at underhandle med Regjeringen, og Authoriteterne der skulde ansee dem for Bedragere, lade dem pidske og kaste dem ud, hvilke Forholdsregler vilde da de Forenede Staters Regjering tage? Den vilde erklære Mexico Krig for at haandhæve Nationens Ære. Tænke I ikke, at Herren vil tugte dem, som have dræbt hans Propheter, foragtet hans Budskab samt slaaet og udkastet hans Tjenere. Han er nu ifærd med og vil vedblive at tugte dem, indtil han bliver tilfredsstillet, og de ophøre at gjøre Oprør mod ham og hans Regjering paa Jorden.

Skulle vi ringeagte hans Love og træde dem under Fødder? Det er bedre for os at iagttage alle hans Love, Forskrifter, Befalinger og Anordninger; det er bedre for os at leve saaledes, at vi kunde befindes skyldfrie. Dette er mit Raad til de Sidste-Dages Hellige.

Der kan siges Meget om hvad der er vor Pligt, men det Hele kan indbefattes i disse Ord: Lev saaledes, at Aabenbaringens Aand kan være hos enhver Mand og Qvinde, og den vil lede Eder til Sandhed og Hellighed. Da vilde der ikke være nogen Kiv, ingen Trætte, ingen Gaaen irette med hverandre, og der vilde være meget lidet at gjøre for Høiraadene. De, der leve for Sandhed og Hellighed, have Ret til at nyde Jesu Christi Aabenbaringer. Vi kjende Guds Præstedømme, som han har sat iblandt sit Folk, og vi vide, at vi bør iagttage de Raad, der gives os.

Der er bleven bemærket, at vi have sluttet Pagter at gjøre dette og hiint, samt at vi ikke bør tale Ondt om Herren og hans Salvede. Iagttage vi dette? For det meste gjøre vi det. Jeg siger, at med alle deres Ufuldkommenheder og Svagheder er der ingen Nation paa Jorden lig Herrens Folk. Findes der nogen Konge eller Regent paa Jorden, som formedelst sin intellectuelle Overlegenhed kunde samle et Folk fra næsten enhver Nation under Himmelen og sammenbinde dem ved een Aand og een Religion til at blive af eet Hjerte og eet Sind i saa stor en Grad, som Tilfældet er med dette Folk. Dette er et tilstrækkeligt Beviis, at vi ere Guds Folk — hans Udvalgte, — og hvo ere de Hellige? Alle dem, der troe paa Jesum Christum og holde hans Befalinger, — og hvo kunne blive Hellige? Alle For-

dens Beboere; thi Jesus siger: „Kommer til mig alle Jordens Ender og bliver frelste."

De, som have annammet vor Herres Jesu Christi Religion, saaledes som den er fremstillet i Bibelen og Mormons Bog, — de, som troe paa Propheten Josephs Mission samt have modtaget Aanden af det Sidste-Dages Værk, føle ligesom at sige: „Farvel, I mine forrige Samfundsfæller, jeg ønsker ikke at have Noget imod mine Brødre i den samme Kirke, thi vi ere Alle Hellige;" men snart erfare de, at der endnu ere Svagheder og Ufuldkommenheder iblandt dem, som kaldes saaledes. Mænd og Qvinder blive prøvede, tabe Taalmodigheden og tale Ondt om hverandre; men i Almindelighed ere de siden bedrøvede derfor.

Hvilken jordisk Magt kan samle et Folk, saaledes som dette er blevet samlet, og holde de forskjellige Individer tilsammen, saaedes som Tilfældet har været med Folket her. Det var ikke Joseph, er ei heller Brigham eller Heber, ei Nogen af de Tolv, de Halvfjerdsindstyve eller Overpræsterne, som gjøre det, men det er Gud, den Almægtige, der holder dette Folk tilsammen — og ikke nogen anden Magt.

Undertiden vil En eller Anden gaae for at søge efter Guld og Sølv og render hid og did. Om alle Saadanne kan jeg sige, at dersom I ville undersøge deres private Karakteer og Liv, ville I uden Undtagelse finde, at de have forsømt deres Bønner og Gudsdyrkelse, ikke betalt deres Tiende osv. indtil de forsagede Herrens Befalinger og indtil Gud aldeles ikke var i deres Tanker, hverken Nat eller Dag, og de gik bort fra os. Naar de tabe den Aand, som dette Folk er i Besiddelse af, da ønske de at forlade dette Samfund. Dette beviser, at de ikke ere af os, og at de have tabt Evangeliets Aand, der sammenholder de Hellige. Herren styrer det saaledes, at der bestandigen er Nok rundt omkring os til at drage saadanne Individer bort, og jeg er glad derfor. Jeg har en Mand til at bringe Affaldet fra mit Bord til Svinene, og han er ligesaa nødvendig i sin Plads som nogen Anden; saaledes ere ogsaa de, der bortføre Skum og Snavs fra vort Samfund, og jeg ønsker ikke i mindste Maade at indskrænke dem i Udførelsen af deres Pligt; men skulle vi tillade dem, som hente Levningerne fra Kjøkkenet, ogsaa at komme i Dagligstuen og borttage Maden af Bordet? Naar Herren ikke længere har Brug for dette Affald, vil han tillade, at det bliver bortført af Djævelen og hans Tjenere, men de kunne ikke komme ind i de bedre Værelser; vi ville bringe det ud, naar vi ere færdige, og da ere Djævelen og hans Tjenere velkomne til det; Gud styrer alle disse Ting. Saalænge et Menneske iagttager Guds Love, behøver det ikke at frygte.

Nutidens Christne sige, at vi have gjenoplivet Oldtidens hedenske Skikke fra den mørke Tidsalder. Vore christne Venner tage Feil, thi de vare oplyste Tidsaldere. Abraham levede paa en Tid, da Verden var meest oplyst, det samme gjorde Noah og Enoch, den syvende fra Abraham. Vi følge de samme Skikke som Enoch og de hellige Fædre, og derfor ere vi betragtede som uskikkede for Samfundet. Vi ere ikke optagne i de Ugudeliges Samfund, og vi ønske heller ikke at blive blandede med dem.

En Herre sagde til mig: „Jeg skulde ønske at oprette et Billiard og en Skjænkestue i Eders Stad; I maae om kort Tid have saadanne Steder alligevel." Maaskee vi ville, og maaskee ikke; vi skulle see enten Gud den Almægtige eller Djævelen vil regjere iblandt dette Folk. Jeg skal holde saadanne christelige Indretninger ude af denne Stad saa længe jeg kan.

Nogle ønske at udrydde Slaveri og Polygami og oprette Monogami tillige med berygtede Huse i ethvert Qvarteer i denne Stad. Dette minder mig om, hvad der er bleven mig fortalt, at Præsidenten for de Forenede Stater sagde til en Herre, som er Prædikant og Medlem af Congressen. Han dadlede vor Præsident, fordi han ikke vilde ødelægge Polygamiet ligesaavel som Slaveriet. Efterat han paa en veloverlagt Maade havde forelagt Præsidenten den hele Sag og viist ham Nødvendigheden af at ødelægge dette Folk, der troede paa Polygami, sagde denne: „Det bringer mig til at tænke paa en liden Omstændighed, som hændte mig i mine yngre Dage. Da jeg engang pløiede et Stykke ny oprydbet Jord, kom jeg snart til en stor Træstamme; jeg kunde ikke pløie over den, thi den var for stor, den var saa tung, at jeg ikke kunde skaffe den bort, og saa vaad, at jeg ikke kunde brænde den; jeg stod og saae paa den samt tænkte over, hvad jeg skulde gjøre, og kom endelig til den Slutning, at jeg skulde pløie rundt omkring den." Det seer dog ud, som de søge at pløie rundt omkring Mormonismen. Det er en Sag mellem dem og Herren.

Jeg skulde ønske, at de Hellige kunde forstaae, hvad der er af Gud, ligesaa fuldkomment, som jeg gjør; da skulde vi snart see Guds Rige i dets Herlighed og Vælde, ligesom enhver Indflydelse og Magt, der er imod det, vilde fjernes og give Plads for dets Fremskriden; Herren vilde da sende sine Engle hid for at velsigne Eder og vilde selv snart komme for at regjere iblandt sit Folk. Amen.

Tillid til Gud en Kilde til Lyksalighed.

Det bidrager uendeligt til Nydelsen af Livet, at Mennesket veed, at det er under beskyttende Varetægt af et almægtigt, høiere Væsen, der lytter til dets Begjæringer og er nøie bekjendt med alle dets Behov samt paa en omhyggelig og virksom Maade tager Deel i dets Velfærd. Mange kunde maaskee tænke, at midt i Velstand og Menneskelivets Solskin kan denne Kundskab ikke meget forhøie deres Glæde, som ere i Besiddelse deraf; men midt i Livets Storme, i Farer, i Prøvelser og Modgang ere der kun Faa, som ikke ville erkjende dens Værd. Det er i saadanne Tider, at vi føle, at vi blot ere Mennesker og aldeles udygtige til at overvinde de Vanskeligheder, der omringe og true os, ligesom vi da instinktmæssigen søge Hjælp fra en høiere Magt, hvilken kan tildele os den Bistand, vi behøve, for at blive befriede fra vore Gjenvordigheder. Naar vi vide, at vi kunne erholde Bistand og blive udfriede fra vore Trængsler, opfyldes Sindet af Glæde; vi bortjage Frygt og hæves over de Prøvelser, som vi have at stride imod. Vort Liv er da uagtet dets Gjenvordigheder fuldt af Glæder, for hvilke de, der ikke ere i Besiddelse af denne Kundskab, ere aldeles fremmede. Menneskene ere organiserede saaledes, at de behøve at henvende sig til en høiere Magt for at faae Hjælp. Naar vor Natur er ufordærvet, higer den efter Kundskab om, at en saadan Magt existerer, paa hvilken vi kunne forlade os, og vi give os ikke tilfreds, inden vi erholde den.

Vor Tilstand i denne Tilværelse er bleven ordnet saaledes, at vor Opmærksomhed tvinges hen paa denne Trang; vi føle, at vi ere afhængige, vor Magt begrændset, og at vi blot kunne tye hen til vor Fader og Gud. Det er fordi de Sidste-Dages Hellige føle dette, at de ere saa mærkværdigt tilfredse og lyksalige midt i de forskjellige Afvexlinger, som de ere underkastede. De ere skabte ligesom andre Mennesker; de have den samme Natur og de samme Svagheder, som Andre, men de afvige fra ethvert andet Folk paa Jordens Overflade med Hensyn til den Ro og Lyksalighed, der fylder deres Hjerter, uanseet de ubehagelige Omstændigheder, som maatte omringe dem. Denne Forskjel har sin Oprindelse fra deres særegne Tro og Fremgangsmaade. Evangeliet, hvilket de have annammet, aabenbarer dem det inderlige Forhold, der er imellem dem og deres Fader i Himmelen, samt bekræfter hos dem Forjættelserne om hans Beskyttelse og faderlige Omsorg. Under den Almægtiges Ledelse gaae de fremad uden Frygt, fordi de vide, at deres Seier er vis, og at Alt vil tjene dem til Gode, uagtet de ugunstige Omstændigheder, de maatte være stillede under. Menneskene have begjært Tegn for at bevise Sandheden af det Evangelium, der prædikes af Guds Tjenere i disse Dage, ligesom ogsaa deres Myndighed til at forvalte dets Ordinanceer, endskjøndt der ere Vidnesbyrd nok for enhver oprigtig Jagttager, og hvilke ere ligesaa overbevisende som de kraftigste Mirakler, der maatte blive udførte lige for deres Øine. Disse Vidnesbyrd vises klarligen i den Forandring, som skeer hos Mænd og Qvinder, naar de blive bekjendte med og adlyde Sandheden — samt ved de store Virkninger, der siden følge Mænd og Qvinder, som før deres Omvendelse til Sandheden vare fyldte med Tvivl og Frygt samt med Ængstelse længtes efter at faae en sikker Grundvold at staae paa, bleve efter deres Daab fulde af Tillid og Haab, og kom i Besiddelse af en Kundskab, der befriede dem fra Mistillid samt bragte dem til at være muntre og glade under de meest truende Omstændigheder. En Forandring af dette Slags, udført lige for enhver Jagttagers Øine, bør hos dem, som ere Vidner dertil, opvække en Attraa i Sindet efter at undersøge disse Ting, og dersom de vedblive Undersøgelsen, ville de snart komme i Besiddelse af overveiende Vidnesbyrd om hvad der har frembragt Forandringen. En Ældste gaaer til sine Naboer, som ere opvoxede tilligemed ham fra Barndommen, opdragne i de samme Skoler, underviste i de samme Troesbekjendelser og underkastede de samme Traditioner og Fordomme. Han prædiker Evangeliet, hvis Budbærer han er, nogle Faa troe hans Vidnesbyrd og antage de Grundsætninger, han fremsætter; men hvor pludselig er ikke den Forandring, som foregaaer hos dem, der forhen vare lige deres Næste! Deres virkelige Natur synes at have undergaaet en Revolution, og de ere ikke længere de samme Mennesker som tidligere; — deres Betragtning af Mennesker og Ting bliver udvidet og liberal, ligesom deres Tilstand begynder at ansees som en Leg. Ikke længere i Uvished med Hensyn til deres Haab og Attraaer eller fyldte med Mørke og Tvivl angaaende Fremtiden, opvaagne de til et nyt Liv og udstrække sig med Tillid efter samt deeltage i de Velsignelser, som Herren tilbyder dem. Forskjellen mellem hvad de blive efter deres Daab, og hvad de vare før samme, er saa stor, at deres Naboer forbauses derover og tilskriver den Vildfarelsens Magt; thi dersom de førend de bleve døbte vare blevne saa forfulgte og overfaldne samt stillede i saa vanskelige Omstændigheder, som de, der siden saa ofte

omringe dem, saa havde de ikke kunnet baaret det, men maatte være bukkede under. Efter deres Daab underkaste de sig Alt med Glæde og Hengivenhed i Guds Villie, vidende, at de ere under deres himmelske Faders Beskyttelse, som aldrig undlader at hjælpe og frelse dem, der forlade sig paa ham. En anden Aand tager Besiddelse hos dem, og Adskillelsen og Forskjellen mellem dem og deres Naboer bliver Dag for Dag mere og mere aabenbar. De kunde blive underkastede Vold og Uret af ethvert Slags, blive drevne fra Sted til Sted og frarøvede al deres Eiendom, men deres Tillid til Gud forbliver uforstyrret og tiltager bestandigen, indtil den bliver saa stærk, at ingen Prøvelse eller Vanskelighed kan rokke den i mindste Maade. Lad de Individer, som have været lydige til det Evangelium, der forkyndtes af Guds Tjenere, som besøgte dem, vende tilbage og blande sig med deres forrige Naboer, saa vilde de blive underlige tilmode ved at see alle de Daarligheder og al den Blindhed, der findes iblandt deres gamle Samfundsfæller med Hensyn til de Begivenheder, som maae finde Sted, ligesom den samme Følelse uvilkaarlig maa paatrænge sig dem ved at see deres Indskrænkethed, deres Mangel paa Tro og sand Lyksalighed, som ledsager Kundskaben om, at Guds Velbehag og Beskyttelse er dem sikret, og de vilde neppe være istand til at troe, at de selv nogensinde havde været i en saadan Tilstand. Deres forrige Samfundsfæller vilde føle ligedan med Hensyn til den Forandring, der vil være øiensynlig hos dem, og de vilde ikke være istand til at begribe, hvorledes den var bleven frembragt. I denne Henseende have de Hellige en Fordeel fremfor alle andre Mennesker. De vide, paa hvem de haabe. De have prøvet ham saa mange Gange under forskjellige Omstændigheder i den forbigangne Tid, og de vide, at dersom de fremdeles vilde lyde ham, saa vilde han heller ikke slaae Haanden af dem i Fremtiden. Dette bringer dem en Ro og Glæde, som storligen forhøier deres Lyksalighed samt gjør Livet skjønt og i enhver Henseende ønskeligt.

Det evige Liv.

(Fortsat fra Side 360.)

Da alle Ting ifølge Propheternes Udsagn skulle gjenoprettes, saa følger deraf, at Jorden tilligemed Alt, hvad der er paa den, skal blive som de vare i Begyndelsen. Det var formedelst Menneskets Fald, at Synden og Døden kom ind i Verden, og det var for Menneskets Overtrædelser, at Jorden blev forbandet; men ligesom Faldet skete formedelst Mennesket, saaledes skal ogsaa Opreisningen begynde med samme formedelst Evangeliet, og som forhen berørt, har Herren paabegyndt denne Gjerning og vil vedblive dermed indtil hans Hensigter ere opnaaede. Vi skulle ikke i denne korte Afhandling opholde os videre ved dette Emne, men henvise til hvad der er skrevet af Herrens Tjenere saavel fordum som i disse sidste Dage. Vi ville derimod korteligen omtale Menneskenes Opreisning fra Graven og deres endelige Opholdssted.

„Men der maatte Nogen sige: Hvorledes opstaae de Døde? og med hvordant et Legeme komme de frem" — „Men dette siger jeg, Brødre! at Kjød og Blod kunne ikke arve Guds Rige, ei heller skal Forkrænkelighed arve Uforkrænkelighed. See, jeg siger Eder en Hemmelighed: Vi skulle vel ikke Alle hensove, men vi skulle Alle forandres, i en Hast, i et Øieblik, ved den sidste Basune; thi Basunen skal lyde, og de Døde skulle opstaae uforkrænkelige, og vi skulle forandres. Thi det bør dette Forkrænkelige at iføres Uforkrænkelighed, og dette Dødelige at iføres Udødelighed." (1 Cor. 15 Cap.) Vor Frelser opstod seierrig af Graven med et forherliget og udødeligt Legeme, i hvilket han viste sig for de Qvinder, som kom til hans Grav, for sine Apostle og flere Andre. Han samtalede med dem, lod Thomas føle paa Naglegabene i hans Hænder og Side samt spiste og drak i sine Apostles Selskab, og endelig foer han for deres Øine op til sin himmelske Fader. Medens disse endnu stode og saae efter ham, stode to Engle hos dem, der sagde, at „denne Jesum skal komme igjen paa samme Maade som I have seet ham opfare til Himmelen. Da vil han ikke komme som første Gang „som et Lam, der føres til Slagterbænken," men som Kongers Konge og Herrers Herre." Apostelen Johannes underretter os om, at han hørte en Røst i Himmelen, som sagde: „Verdens Riger ere blevne vor Herres og hans Salvedes, og han skal regjere i al Evighed." Der kunde maaskee gjøres den Indvending, at Jesus sagde til Pilatus: „Mit Rige er ikke af denne Verden. Var mit Rige af denne Verden, da havde vel mine Tjenere stredet derfor, men nu er det ikke deraf." Man lægge Mærke til Ordet Nu, der klarligen viser, at hans Rige ikke den Gang var af denne Verden, men engang skulde blive det. Endvidere ville vi anføre Engelens Udsagn til Maria: „Gud Herren skal give ham Davids, hans Faders Throne, og han skal være Konge over Jacobs Huus evindelig, og der skal ikke være Ende paa hans Kongerige."

Af Ovenstaaende sees, at Jesus opstod af Graven med et forherliget Legeme, Blod var ikke deri; men en langt finere Materie, nemlig den levendegjørende Aand, der opfylder Rummet, gjennemstrømmede hans Aarer. Med dette Legeme opfoer han til sin himmelske Fader, og vil komme til Jorden dermed for at tage Herredømmet over den — ikke for et kort Tidsrum, men „der skal ikke være Ende paa hans Kongerige," og deraf følger, at vi skulle ogsaa opstaae i Lighed med ham, med herliggjorte, uforkrænkelige og udødelige Legemer; „thi vi vide, at naar han aabenbares, skulle vi vorde ham lige, thi vi skulle see ham, som han er." Men dette vil kun skee med de trofaste Hellige, thi omendskjøndt vel Alle formedelst Jesu Christi Forsoning skulle opstaae af deres Grave, saa ville dog de, som her i Livet have trodset Herren og været ulydige mod hans Befalinger, „blive bortviste fra Herrens Aasyn og fra hans Magts Herlighed."

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Septbr.

Feilagtige Begreber om de Sidste-Dages Helliges Bevæggrunde.

I „Londoner Times" af 5te August skriver en af samme Blads Correspondenter et Brev fra Helsingøer med Overskrift: „Religionen i Danmark." Han beskriver et Besøg, han aflagde i en Kirke derstteds, — siger, at Gudstjenesten forrettedes i Landets Sprog, og derpaa giver han en Beretning om Religionen i Almindelighed iblandt det danske Folk. „Gudstjenesten i Helsingøer," siger han, „holdes kun om Formiddagen — og det blot om Søndagene." Han siger, at han neppe tager meget Feil, om han anslaaer dem, der besøge Kirken, til knapt en Femtedeel af Indbyggerne. Af alle protestantiske Lande, tænker han, at Danmark har den meest ligegyldige Befolkning, hvad der angaaer Tro og Gudsdyrkelse. Bestandigt siden Reformationen „har Lutheranismen hvilet let paa det danske Folk — en beqvem Lærdom, hvis Forkyndere fremsætter den særdeles lemfældigt for de Troende." I Fortsættelsen af sine Bemærkninger siger han: „Den eneste Sekt, om hvilken jeg er fortalt, at den gjør talrige Proselyter (Nyomvendte) er Mormonerne, men som alligevel maae emigrere strax efter deres Omvendelse, eftersom Udøvelsen af deres besynderlige Lære i det praktiske Liv vilde komme i Modstrid til Statens civile Organisation. Det er vanskeligt at gjette, hvad der kan frembringe denne Forkjærlighed for Polygami hos et Folkefærd, som er saa lidet paavirket af Phantasi og Lidenskab, og jeg maa nødvendigviis føle mig tilboielig til at tilskrive det Menneskets Medlidenhed over den eenlige Deel af den qvindelige Befolkning, hvilken det maa blive lært, at „et halvt Brød er bedre end slet Intet."

Vi anfore hans Bemærkninger med Hensyn til os som et Folk for at oplyse, hvor feilagtige de Begreber ere, som næres angaaende de Motiver, der paavirke dem, som antage vore Lærdomme. Det er øiensynligt, at Brevskriveren er en Mand af Dannelse, og tidligere Erfaringer har overbeviist os om, at Fleertallet dele hans overfladiske Anskuelser med Hensyn til, hvad der læres af de Sidste-Dages Hellige. Menneskenes Uvidenhed derom, maa tilskrives deres Modvillighed til at foretage den mindste Undersøgelse om denne Gjenstand — samt deres forudfattede Bestemmelse at antage enhver ærekrænkende Beretning om os som den upaatvivleligste Sandhed. Han skriver ligesom han skulde indbilde sig, at Enhver, der bliver en Sidste-Dages Hellig, eller som han kalder det „Mormon" nødvendigviis maatte have en Forkjærlighed for Polygami. Vi undres, om den vise Correspondent nogensinde tog sig Tid til at forvisse sig om, hvad der bevægede Menneskene til at blive Sidste-Dages Hellige, forend Polygami blev en Deel af vor Tro. Denne Lærdom, som blev troet og udøvet af Guds Tjenere fordum, blev aabenbaret til dette Folk i Aaret 1843 — tretten Aar efterat Kirken var bleven organiseret. Dersom Forkjærlighed for Polygami var Aarsagen, hvorfor det danske Folk og de øvrige Skandinavier antage vore Lærdomme saa beredvilligen, hvad var der da, som bevægede Tusinder i Amerika og paa de

Britiske Øer til at antage de Grundsætninger, der bleve troede af de Sidste-Dages Hellige, førend Polygami, som praktiseredes af Fortidens hæderlige Mænd, var blevet bekjendt.

Det er forbausende, at Mennesker, som man kunde være berettiget til i det Mindste at ansee for at være i Besiddelse af almindelig Forstand, ikke kunne forstaae, hvor intetsigende de Paastande ere, der saa hyppigen fremsættes angaaende de Sidste-Dages Helliges Lære. Brevskriveren, som anseer sig for at være saa vel bekjendt med det danske Folk, har ikke Dømmekraft nok til at fatte, at Forkjærlighed for Polygami kun kan have Lidet eller Intet at gjøre med de Danskes Antagelse af Evangeliet, som prædikes af de Ældste i vor Kirke. Den, der kan indbilde sig, at Saadanne, som Correspondenten beskriver de Danske at være — „et Folkefærd, der er saa lidet paavirket af Phantasi og Lidenskab" — blot ved Prædiken om Polygami kunne bevæges til at antage et System, som tilskynder dem at forlade deres Fædrenehjem for i et fremmed Land at udsætte sig for mange Vanskeligheder, dømmer kun overfladisk. Endskjøndt vi prædike og publicere vore Læresætninger offentlig for Verden, søge Menneskene alligevel at tillægge os deres egen Fordærvelse og vildfarende Lærdomme. I fire og tredive Aar have de Sidste-Dages Hellige baade ved Ord og Gjerninger viist Menneskene, at Gud var ifærd med at udgyde sine Straffedomme over de ugudelige Nationer, og at han derfor har sendt sine Tjenere for at advare de Oprigtige, paa det de kunde undflye Fordærvelsen. De have beviist for Verden, at de troe, hvad de forkynde, ved selv at flye fra Babylons Midte; men istedetfor at erkjende deres Hensigters Reenhed og modtage deres Advarsler, have de tilskrevet de Hellige de laveste og meest uædle Bevæggrunde. De have ikke altid brugt et saa forsigtigt Sprog som „Times's" Correspondent, men have været enige i, „at Udøvelsen af deres besynderlige Læresætninger i det praktiske Liv vilde komme i Modstrid til Statens Indretninger." Istedetfor at erkjende, at Tro paa Frelseren, Attraa efter at omvende sig fra det Onde og blive døbt til Syndernes Forladelse samt faae Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, — maae være de Motiver, der paavirke deres Sind, som annamme de Sidste-Dages Helliges Grundsætninger, saa tage de sin Tilflugt til Læren om Polygami og paastaae, at det er Tro derpaa eller Lyst til at udøve det, der tilskynder Menneskene at antage vore Lærdomme. Om end Sandselighed var Bevæggrunden, kunde den dog ikke blive mere overseet og mindre fornrolige Gemytterne ifølge Nutidens Christendom? Dersom „Forkjærlighed for Polygami" tilskynder Menneskene at blive Tilhængere af vor Lære, hvad Nødvendighed er det derfor, at de skulle emigrere fra deres Fødeland for at udøve den? Der er intet Land i Christenheden, som vi have besøgt — Skandinavien iberegnet — hvor ikke en langt mindre bekostelig og besværlig Udøvelse af samme jo vilde blive overseet, dersom Ængstlighed for at faae Qvinder i urene Hensigter var det tilsigtede Øiemed.

Uagtet de Ældste af denne Kirke ikke have sparet nogen Møie, men have ved Prædiken og Skrifter søgt at udsprede Evangeliet og bibringe vore Medmennesker rigtige Begreber om vore Grundsætninger, saa forvente vi alligevel, at Tusinder ville nære de samme Anskuelser, som „Times's" Correspondent og ville paa hiin store Dag opvaagne med Forbauselse over at finde „Mormonerne" i Selskab med Abraham, Isak, Jacob, Propheterne og Apostlerne med Jesus som Konge og Hoved — og

erfare, at omendskjøndt de have troet paa Polygami, saa have de dog været Eet med de øvrige Herrens Tjenere saavel i denne Henseende som med Hensyn til deres Tro, Omvendelse, Daab, Haandspaalæggelse og andre Ordinancer, der henhøre til Jesu Evangelium.

Nyheder.

Danmark. Kjøbenhavn har i den senere Tid været besøgt af flere kongelige Personer, nemlig Prinds Oscar med Gemalinde, Kronprinds Humbert af Italien, og Storfyrst Nicolaus af Rusland, hvilken Sidste forlod Staden den 7de denne Maaned. Den 6te ankom Prindsen og Prindsessen af Wales samt deres lille Søn til Helsingøer, hvorhen deres Majestæter Kongen og Dronningen havde begivet sig for at modtage deres høie Gjæster, der ved deres Ankomst hilsedes med Kanonsalut og kraftige Hurraraab af den forsamlede Mængde. De kongelige Personer begave sig til Fredensborg.

Storehedinge. Den 30te August omtrent Kl. 11 iagttoges en Ildkugle af 3 Tommers Gjennemsnitsstørrelse. Den var i stadig op- og nedadgaaende Bevægelse, og forsvandt for Iagttagerens Øine efter en halv Times Forløb.

Efter et Brev fra Als have Preussernes Tab ved Overgangen ikke været saa ubetydeligt, som de have angivet; thi endnu ved Udgangen af forrige Maaned seilede der daglig Baade langs med Stranden igjennem Alssund for at opfiske de Druknede, som skulle komme frem i betydeligt Antal. Man paastaaer, at der indtil ovennævnte Tid var opsamlet 600.

Sverrig. En forfærdelig Ulykke fandt den 3die September Sted i Stockholm, idet en Fabrik for Tilberedning af Nitroglycerin er sprungen i Luften. Nitroglycerin er en Sprængsats, som exploderer ved Friktion, bruges til Bjergsprængning og skal være af langt større Virkning end Krudt. Flere Mennesker ere blevne dræbte ved Explosionen, som skal have en forfærdelig Virkning, og Andre have lidt skrækkelige Lemlæstelser.

England. Urolighederne i Belfast i Irland ere fortsatte siden vor forrige Beretning. Mindre Opløb og Tumulter have næsten daglig fundet Sted, og til Afvexling ere flere af Indvaanerne i den sidste Tid blevne satte i Skræk ved anonyme Trudselsbreve; dog ansees det nu, som det talrige Politi og det tilkaldte Militaire have faaet tilveiebragt Rolighed.

Schweiz. I Genf har der hersket betydelige Uroligheder i Anledning af et Statsraadsvalg. Flere bleve dræbte og saarede.

Italien. Landet er i en stadig tiltagende Gjæring, og der forefalder bestandig Arrestationer, navnlig i det Venetianske. Fra Turin meddeles der som et Rygte, at Politiet har opdaget Oplagssteder af Vaaben, Munition og trefarvede Faner,

Rusland. Natten mellem den 11te og 12te August, lige fra Kl. 8 Aften til Kl. 4 Morgen, har der i Moskauerforstaden i Riga raset en Ildebrand, hvis Mage man ikke har oplevet i de sidste 30 Aar.

Afrika. Fra Tunis meddeles, at 14 Stammer have underkastet sig, men at 40 endnu vare i Oprør. Flere Anførere, der havde underkastet sig, ere blevne dræbte af deres Folk, som ere forbittrede over Fredsslutningen.

Paa Øen Madagaskar er der udbrudt Oprør.

Amerika. Paa et uhyre Folkemøde i New York, hvori over 100,000 Mennesker skulle have deeltaget, har man med stor Enthusiasme udtalt sig for General McClellans Candidatur til det forestaaende Præsidentvalg.

Der har i den senere Tid været rigt paa Efterretninger fra Krigsskuepladsen, men Rummet tillader kun at optage de sidste Begivenheder. I de Træfninger og Slag, som ere leverede, synes Fordelen snart at have været paa den ene, snart paa den anden Side. — Vi meddele kortfattet følgende Efterretninger fra New York af 24de forrige Maaned. General Warren, der kommanderer under Grant, har besat Jernbanen syd for Petersburg uden at støde paa synderlig Modstand. Han rykkede derpaa frem mod Petersburg og ødelagde Jernbanen under levende Skjærmydsler. Den følgende Dag angrebe de Konfødererede pludselig hele hans Linie med betydelig Styrke og kastede ham tilbage, ved hvilken Leilighed han mistede 3,000 Mand Døde, Saarede og Fanger. Henimod Aften satte Warren ved en Række fortvivlede Angreb sig atter i Besiddelse af Jernbanen. De Konfødererede angrebe General Birney den den 18de August ved Deep Bottom, men bleve slaaede tilbage. Unionisternes Tab ved Deep Bottom angives til over 4,000 Mand. Den konfødererede General Early slog General Sheridan ved Charlestown, tilføiede ham et Tab af 7,000 Mand og trængte ham tilbage til Haloon og Carpers Ferry. Sheridans Styrke anslaaes til 45,000 Mand og hans Modstanders til mindst samme Antal. Den 21de August opbrød den konfødererede General Wheeler Skinnerne paa Chattanoga-Knoxville-Jernbanen ved Staden London og rykkede frem i Retning af Knoxville, og Unionsgeneral Sleedman rykkede frem ad samme Vei. Mayoren i Mobile havde befalet alle Ikkekombantanter at forlade den truede Stad og opfordret at forsvare den til det Yderste.

Blandinger.

Et sjældent Phænomen. Allerede i forrige Maaned bevirkede det vedvarende kolde og fugtige Veir, at Svalerne forlod deres Reder i Omegnen af Salzburg for at drage bort til et varmere Klima. De unge Svaler fandtes i tusindviis omkomne af Kulde i Rederne. Der er aldrig i Mands Minde hændet noget Lignende paa denne Aarstid, og Mange troe, at dette sjældne Phænomen bebuder en ualmindelig streng Vinter.

I Nærheden af Arres i Frankrig eier en Præst en Hund, som har et Træbeen, hvilket den benytter uden engang at halte. Præsten har faaet en Medaille af „Selskabet til Dyrs Beskyttelse" som Belønning for hans Omhu mod Hunden.

Conference.

Løverdagen og Søndagen den 20de og 21de August blev der afholdt en Conference i Kjøbenhavn. Tilstede vare Missionens Præsident C. Widerborg, Conferencens Præsident Høgsted, det arbeidende Præstedømme og mange af de Hellige. De nødvendige Forslag bleve gjorte og mange gode Lærdomme givne.

Contoirets Tilgodehavende den 31te August 1864.

Conferencen.	Agenten.	Boggjeld.					
Aalborg.	S. Jensen	580	Rd.	4	Mk.	2	Sk.
Aarhuus.	H. Jørgensen	235	—	„	—	4	—
Christiania.	G. M. Brown	416	—	3	—	13	—
Fredericia.	G. Pegau	„	—	5	—	3	—
Gøtheborg.	J. Chr. Sandberg . .	197	—	3	—	8	—
Kjøbenhavn.	H. Høgsted	136	—	1	—	12	—
Norrköping.	C. F. Rundqvist . . .	672	—	„	—	11	—
Skaane.	Sven Nilsson	521	—	„	—	14	—
Stockholm.	L. Ericzon	886	—	1	—	7	—
Sundswall.	M. Cederstrøm	118	—	4	—	6	—
Vensyssel.	L. Larsen	222	—	„	—	5	—
Dernes.	S. J. Jonasson . . .	857	—	4	—	7	—
	Diverse Debitorer . . .	135	—	4		8	—
	Summa	4980	—	5	—	4	—

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.